

יתרו

גליון מס' 444
כ' שבט תשפ"ג

ה' יתברך משביע לכל

הרב אפרים שרבני שליט"א

הענין טעון גניזה • נא לא לקרוא בשעת התפילה

גורם בדרך מופלאה לבודד בין המים לבשר, ואין המים חודרים את הנוצות. משהו פלאי. איך ה' יתברך גם לבריה כזאת בקוטב דאג שהיא תשרוד ותאכל. אפילו לעכבר הקב"ה דאג שישירוד ולא ימות, למרות שכל כך הרבה טורפים יש שמבקשים אותו. לשם כך ה' ברא לו שתי עיניים שאינם תלויות אחת בשנייה. זאת אומרת שאנחנו בני אדם אם מתסכלים ימינה שתי העיניים מביטות ימינה וכן שמאלה, אך העכבר יכול להסתכל בעין אחת לצד ימין ועם העין השנייה לצד שמאל. מכנים אותו "החיה עם העיניים בגב". לכולם ה' דואג.

נשר מצליח לראות ארנבת ממרחק קילומטר וחצי. רק לחשוב על המרחק, זה מבהיל וכמעט לא נשמע אמיתי, איזו עדשה ה' יתברך נטע לו בעיניו. אך גם נשר שנוסק לגבהים צריך לדאוג לו לאכול.

פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון - הוא דואג לכולם לפרנסה, לחיות, לבהמות, לבן שלו הוא לא ידאג? למה אתה דואג? שאתה אומר את המשפט הזה פשוט תעצום את העיניים ותהרהר, רבונו של עולם, שאני נזכר בך ובצורה שאתה מנהל את העולם אני מיד נרגע. יש לו לפרנס כל יום עולם שלם והוא עושה את זה אלפי שנים ולא חסר לאף אחד, ואתה, דווקא אתה דואג? עכבר מזהה את הטרף שלו לפי הרטט של שערות השפם שלו. הוא רוצה שתסתכל ותביין, כל אחד מקבל צ'ק, אפילו עכבר, גם אתה תקבל.

הכרתי אדם שהיה לו עסק והיה מתפרנס ממנו יפה. כל יום הוא היה מגיע ללמוד איתי, ממש שמח, סוגר את החנות ומגיע ללמוד, כמה זמן שיקח. יום אחד הגיע מישהו וסיפר לי שפתחו ליד האיש הזה עסק מתחרה. קצת הצטערתי בשבילו, איך הוא יקבל את זה. הוא הגיע יום למחרת, הוא היה ממש רגיל, לומד, מקשה, מתרץ, הכין לנו כוס תה כשהוא שר. אמרתי בלבי יכול להיות שהוא לא מודע לעניין? לאחר הלימוד שאלתי אותו "איך אתה מרגיש?". "מודה לה'", הוא השיב. "ואיך בעבודה?". שאלתי. והוא השיב: "ב"ה מישהו פתח לידי, שיהיה לו בהצלחה, עם ישראל יש להם פרנסה ב"ה".

הייתי כל כך גאה באיש כזה. "מי שנותן חיים הוא נותן מזונות" הוא אמר. מה שה' יתברך חושב לתת לי הוא ימשיך לתת לי, עם האיש הזה ובלי האיש הזה. התפעלתי מאוד אני חייב לומר. זה לא נסיון רגיל. כל יום המשכנו ללמוד כהרגלנו. אשריו ואשרי חלקו. לאחר חודשיים, אף גיליתי שכשהוא היה מכין קפה הוא היה מכין גם לשכן שלו. אשריו.

יום אחד הוא נכנס ואמר לי, אתה זוכר שאמרתי לך שכל מה שה' יתברך חושב לתת לי הוא ימשיך לתת לי? אז איני יודע בדיוק איך, אך מאותו היום שהמתחרה הגיע המאזנים **המשך שיחת הרב בעמ' 3**

אחד הדברים שמוזהים בהם הבדל בין אדם בעל אמונה לבין אדם שרחוק מאמונה, הוא בדברים הפנימיים, הנפשיים, בשלוות הנפש. אדם בעל אמונה אמיתית אתה תמצא אצלו שלוות נפש, ובייחוד בנושא הפרנסה.

נושא הפרנסה הוא אחד הנושאים שהכי מטרידים את כולנו היום, ולוקחים מאתנו כמעט את כל הכוחות. כל חודש שעובר בשלום, לוקחים נשימה, ומתחילים להילחם עם החודש הבא. בעל משפחה אמר לי, תאמין לי אני מקנא בילדים שלי שהולכים לגן, הם לא יודעים דאגות, הם לא יודעים מהי משכורת שנכנסת ויוצאת, עובר ושב, חובות, לחץ, באים לבית משחקים אוכלים והולכים לישון, ואנחנו נשארם עם הדאגות והלחץ.

יש משפט אחד, כל כך פשוט אך כל כך חזק, שנוגע כל כך בחיים שלנו "פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון" - רבותינו בתלמוד אמרו, שמי שאומר אותו שלוש פעמים ביום בכוונה מובטח לו שהוא בן העולם הבא.

מה אומר המשפט הזה? רבונו של עולם, אתה רק עושה תנועה קטנה עם הידיים שלך ולכולם יש אוכל. מעולם לא שכחת אוכל של איזו בריה. קראתי על חיה ששמה "סוריקטה", היא דומה לכלב, וניזונת מאכילת שרצים כולל עקרבים.

איך חיה כזאת מלמדת את הגור שלה לאכול עקרבים עם כל הסכנה שבדבר? זה מעניין. הרי עקרב עם העוקץ שלו ברגע אחד יהרוג גור קטן שלא מבין כלום בעולם. ה' יתברך נתן לסוריקטה תבונה, להביא לפני הגורים עקרבים פצועים, שהיא דאגה במיומנות להוציא להם את העוקץ, וכך ילמדו לאט לאט להכיר את טכסיסי העקרב ולדעת איך להרוג אותו אט אט.

וכך בכל פעם היא דואגת להביא לפני הגורים עקרבים יותר חזקים שיתמודדו מולם, אך עדיין ללא עוקץ. ואימתי יודעת הסוריקטה להניח לפני גוריה עקרב עם עוקץ? זה פלא. הם מזהים את הברגרות של הגור לפי הקול שלו, יש שלב בברגרות שלו שהקול שלו משתנה, באותו הרגע היא כבר לא חוששת להניח לפניו עקרב עם עוקץ. פלא פלאות. הפלא הכי גדול מכל הסיפור הזה איך ה' דואג לגורים האלו לאכול.

גם הפינגווין הוא פלא אחד גדול, לא רק המראה המיוחד שלו שהוא ציור לכל דבר, אלא ההישרדות שלו בקור של מינוס חמישים באנטרקטיקה, ללא ביגוד ומעיל, ואף בתוך המים הקפואים. ה' יתברך כיסה אותו בנוצות פלומה, אטימות, עד שאינו חש כלל בקור של המקום הקפוא.

אך הפלא הגדול הוא, שגם כשנכנס הפינגווין למים הקפואים שאמורים לחדור ולהקפיא את בשרו שתחת הנוצות, אין הוא מרגיש בכך, שכן יש לו כמין שומן מרוח על הנוצות, ושומן זה

התנייה חופשית

ביום שני כ"ב שבט (13/2 למנינים)

בשעה **21:00**
בבית הכנסת "אל המעיין"
רח' אגוז 10 ערד

סערד
عراد
Arad

הרב **אפרים שרבני** שליט"א

זמני השבת ירושלים

הדלקת נרות לנדהים 40 דק' **16:46**

17:06

ציאת השבת (ר"ת) **18:35**

17:58

הבית בהיבנותו

הנהגות אפי' התורה לגבר ולאלה

הגדרת ניצחון -

אבל לפי התורה

סיכום הדברים במילים פשוטות

על כן חובה עלינו ללבן סוגיית זו ולהבין כיצד התורה חושבת, וכיצד רבותינו מגדירים ניצחון אמיתי וניצחון מזויף, ונראה היכן הדברים תופסים אותנו בין כותלי הבית... אנו ממשיכים...

ויתור ממלא או מרוקן?

ניקה לדוגמא את עניין הויתור בזמן ששני רצונות נפגשים, או יותר נכון מתנגשים. אני רוצה ללכת לאמא שלי ואשתי רוצה ללכת לאמא שלה... היא רוצה לקנות ואני חושב שזה יקר ויכול להמתין לחודש פחות דחוק... אשתי רוצה לצאת לנשום אוויר ואני מאד עייף ואני רואה כמה זה חשוב לה... מישהו מאתנו צריך לכופף את רצונותיו ולוותר. השאלה הנשאלת היא, כיצד ירגיש זה שוויתר? האם הויתור יהיה ממלא ומספק, או שמא מרוקן עם תחושה של הפסד?

אכן יש לנו שני סוגי מוותרים, **הראשון** – מוותר כי: "אין לי כוח שהיא תריב איתי...", "אין לי כוחות להתמודד במצבים כאלה...", שפשוט רוצים לשמור על השקט, או שכך התרגלו שוודאי הבעל יחייב לוותר – באופנים כאלה תמיד יהיה הויתור מלווה בתחושות של אובדן האישיות, של תבוסה, של ניצול וכיוצא בזה והתוצאות הם שהשקט שנרכש כביכול בעקבות הויתור, יהיה מדומה וחיצוני והצד השני יתחיל לאסוף בקרבו טינה וכעס ושאר הרגשות שליליות ופעמים עד כדי סערה שמתחוללת בלבו של השני, ובפרט אם מצבים אלה של ביטול העצמי מפני בן הזוג קורה לעיתים קרובות. התכופתי לרצונותיו של הצד השני, אבל הרגשתי ש"אני סמרטוט" "אני פראיר" (כלשונם), ובמילים פשוטות אני מרגיש שהפסדתי! ממילא וויתור כזה, יכול להביא הרבה הרס. (וויתור ושתיקה שמגיעים ממניעים כאלה, פעמים רבות מביאים את הבית לקשר 'לא בריא' כלל ובעיה נאריך בזה בפעם אחרת).

לא אכפת לי מי צודק... אני זכיתי!

יש סוג נוסף של מוותר. הוא מכיר היטב את מתיקות הויתור ואת הרווח הגדול שלו. כשהוא מוותר והולך להורים שלה, כשהוא עושה מה שהיא מבקשת, כשהיא מתבטלת לרצונות שלו - ההרגשה המלווה 'זכיתי'. אני לא מחשב עם מי הצדק, אני מבין שבית הוא לא בית משפט. אני מבין שאני חי עם בן אדם וגם לו יש רצונות, דעות, רגשות, אני פשוט מבין את הרצון של הצד השני ומכבד אותו ומקיים אותו (וכמובן הפוך).

אני מבין שזה הניצחון הגדול שלי, לשבור את האנוכיות, להתאמץ בשביל בן הזוג שלי, להבין מה ה' אלוהים שואל מעמך באמת! ממילא הויתור הזה הוא מבחינתי ניצחון גדול והוא ימלא אותי ולא ירוקן! [וגם בזה לא בריא שיהיה הכל בצורה 'חד צדדית' וכל הזמן רק אחד יותר והשני ניצל את העניין, גם לזה יכול להיות גבול וסוף סוף אין עסקנו עם מלאכים].

ניצחון על פי הגדרה של ערבי

ראיתי סיפור שסיפר הגאון ר' **יצחק לורנץ** שליט"א, מעשה שהיה בילדותו שישקף לנו היטב את הנושא עליו אנחנו מדברים. וכך הוא מספר: פעם עבד בגינת ביתנו פועל ערבי, לפתע חדל להגיע ולא ידענו מה קרה לו. כעבור תקופה נקש על דלת ביתנו אחיו של הערבי וביקש מאבי עבודה משום שהוא צריך הרבה כסף... לפילאתו של אבי על היעלמות הערבי, הסביר, שהוא מגיע משום שהוא נרצח. וכך התפתח מונוולוג מדהים בין יהודי חכם, לישמעלי מחומם. שאל אבי: "לשם מה אתה זקוק לכל כך הרבה כסף?", "הרוצח של אחי נתפס

והוא במאסר, כעת אני רוצה לנקום את נקמת אחי ולהרוג את הרוצח. אצטרך לתת שוחד לסוהרים שיאפשרו לי להכנס להרוג או שהם עצמם יעשו זאת." "הרי כולם ידעו שאתה עומד מאחורי הרצח ומה יהיה אז?", "או שהאחים של הנרצח יהרגו אותי או שאכנס למאסר עולם!". "יש לך אישה וילדים?" "חזר אבי ושאל. "כן, ולכן אני עצוב אני חושב עליהם איך יישארו לבד...". "ואתה לא חושב שכדאי לעצור את השרשרת הזאת כבר עכשיו... מה המטרה בכל הסיפור הזה, אתה תהרוג את הרוצח, אחר כך יהרגו אותך, משפחתך תהרוג את הורגך וכן על זה הדרך יהיה מרחץ דמים נורא. מה תרוויח מזה? לא עדיף שתשב בשקט תעזור ליתומי אחיך ותגדל את ילדיך...?". תשמעו תשובה של ערבי: "אדון, אתה צודק בשכל שלך, לאדון יש שכל יהודי, בשכל יהודי אי אפשר להבין את זה... לי יש שכל של ערבי, השכל הערבי אומר שאין לי כבוד עד שאנקום את דם אחי, אני לא יכול לחיות בלי שאשמור על כבוד המשפחה, חיים בלי כבוד זה יותר גרוע מלמות!". לא יכול היה אבי להסביר לו שלמה שהוא קורא כבוד, בתורה קוראים 'פרא אדם'. זהו המושכל הראשון אצל הערבי במושג כבוד. ולכן הניצחון אצלו נמדד בצורה זו, גם שמעמידים למולו טענות הגיוניות.

התבטלות או ביטול האישיות?

פעם נשאלנו על בית שרמת הכבוד של האישה לבעלה גבוהה מאד. האישה מבצעת את דברי בעלה בדיוקנות, לעולם אינה אומרת 'לא' ואינה מתווכחת, ולבעלה שליטה מלאה בכל החלטה שהיא. על כן, המשיכו ושאלו, כיצד יכול להיות ששלוש הבית שלהם במצב עגום כזה?! הרי הוא מקבל את הצורך הגברי העיקרי והגדול ביותר, ומדוע אשתו אף פעם לא שמחה!?

לאחר מספר שאלות, התשובה נהפכה לפשוטה. האישה אמנם הייתה 'מתבטלת', אבל לא מהסיבות הנכונות. בכל בקשה, בכל ויכוח, בכל מקום שדעתה הייתה שונה משלו, היא הרגישה שמבטלת אישיותה, היא הרגישה שהיא רוצה לומר שהיא לא מסכימה איתו אבל היא לא יכלה בגלל התנהגותו התקיפה של בעלה ולכן אין זה כבוד אלא פחד! אך ישנן נשים, שאכן יכולות לומר ולעשות הפוך, אך הן מבינות מה המשמעות של אישה כשרה, שהיא זו שעושה רצון בעלה! אישה כזו, בכל פעם שתצליח לעשות כן ולהתבטל לרצון בעלה, על אף שיהיה לה קשה, היא תרגיש אחר כך סיפוק גדול!

התמודדות לאחר פגיעה בשני

כמו כן לאחר פגיעה בשותפנו לחיים - במילים, במעשים, בהתנהגות לא ראויה - ברגעים אלה יש כמה אופני התמודדות: **יש את אותם** שמנסים להפוך על הצד השני, גם אני פגוע ממך על...!, 'אם היית מחמיא ומעריך... זה לא היה יוצא בצורה כזאת...!', **וישנם** שמקטינים ומגמדים את העוולה שעשו לצד השני: 'איני באמת לא יודע ממה יש להיפגע, מה בסה"כ אמרת... מה את ילדה קטנה?...', 'מה קרה נהיית רגישה פתאום?...', 'וישנם שפשוט חוזרים ומדברים כרגיל, כאילו לא קרה כלום, פשוט מטאטים מתחת לשטיח. אלא שהצד השני, שעדיין פגוע, לא מתרצה ואפילו נפגע מכך 'איך אפשר להמשיך לדבר כרגיל לאחר התנהגות כזאת...'. קשה להם להתנצל, הם מרגישים שזה מקטין אותם, ומפה מתחילה הבעיה. ויש את אותם מנצחים גדולים, שפשוט לוקחים אחריות על מעשיהם ומבקשים סליחה, הם עושים זאת מתוך הבנה שזו הגדולה האמתית ורואים בדבר ניצחון, על אף שזה לא פשוט בשבילם לעשות זאת.

ניצחון שהוא הפסד

לסיכום העניין, אחד הדברים החשובים בחיי הנישואין הוא לבדוק תדיר את 'אוצר ההגדרות' שלנו למושגים, וכשנעשה זאת נבחין שלהרבה דברים שנראים בעינינו כהצלחה וניצחון, אינם אלא תפיסה מעוותת ושגויה שנחרטה לנו בראש בגלל שכך ראינו, כך למדנו, כך התרגלנו, ואע"פ שהיא הפך דעת תורה, הפך רצון ה', הפך השכל הישר, והיפך התוצאה שאנו רוצים להשיג! לכן עלינו לזכור, הפסד או ניצחון, הצלחה או כישלון, חזק או חלש, טוב או לא טוב, מוסרי או לא מוסרי הם לא לפי ראות עינינו, אלא רק התורה הקדושה היא אשר מורה לנו באמת מי הוא המנצח ומי הוא המפסיד, ולאחר שנתקן את ההגדרות השגויות שלנו, ע"פ הכלל שלמדנו – אכן נראה שינוי גדול בהסתכלות וממילא גם בשלום הבית. וכדי שהדברים יחלחו פנימה ולא יישארו בגדר אינפורמציה בלבד צריך לחזור ולשנן תמיד, שוב ושוב, ובסוף לא רק השכל יבין, גם הלב יבין! **שבת שלום שמעון שורת**

מתוך הספר 'שירת הבית סוד הקשר והתקשורת' שיראה אור בקרוב, הערות והארות ניתן לשלוח: sh0556777377@gmail.com

ללא
עלות

מיטב השיעורים מכל הזמנים
של הרב **אפרים שרבי** שליט"א

גשם
שיעורים נבחרים!

להזמנות חייגו: **055-6777644** (חיים)

הראשון שהודה על חסד של זולתו

"וַיֹּאמֶר יְתָרוֹ בְּרוּךְ ה' אֲשֶׁר הֲצִיל אֶתְכֶם מִיַּד מִצְרַיִם". ואומרת הגמרא (סנהדרין ד.צ.) גנאי הוא למשה ולשישים ריבוא שלא אמרו "בְּרוּךְ", עד שבא יתרו ואמר "בְּרוּךְ ה'".

וכי שירת משה ובני ישראל על הים היו דברי שבח והודייה פחותים מדברי יתרו? אלא יתרו חידש דבר בהבעת טובה לה'. בני ישראל אמרו שירה והודו לה' על הטוב והחסד שעשה עמם, אבל יתרו בירך את ה' "אֲשֶׁר הֲצִיל אֶתְכֶם", על החסדים שגמל עם אחרים. בזה היה יתרו ראשון. (ר"י שלמה מרדומסק).

אדם פוסק דין על עצמו

"כִּי בְּדָבָר אֲשֶׁר זָדוּ עֲלֵיהֶם". הבעל שם טוב אמר, שעונשו של בן-אדם לפי פסק דינו של עצמו. הכיצד, כשאחד רואה שהשני עושה מעשה רע, פוסק הוא בלבו את העונש שהוא ראוי לו לדעתו. בכך הוא מוציא פסק דין על עצמו, כי הוא שוכח שהוא עצמו אינו נקי מחטאים כאלה. וזהו "כִּי בְּדָבָר אֲשֶׁר זָדוּ - עֲלֵיהֶם", מה שזדו את העונש על אחרים יבוא עליהם. (פרדס יוסף).

אני נזהר מראש...

"וְהוֹדֵעַתָּ לָהֶם אֶת הַדָּרֶךְ לָכֹן בָּהּ". פעם נזדמנו בדרך ר' מאיר מפרמישליאן ור' ישראל מרוז'ין. ר' מאיר נסע במרכבה רתומה לסוס אחד, ור' ישראל נסע במרכבה הדורה רתומה לארבעה סוסים.

אמר ר' ישראל לר' מאיר, אני נוסע במרכבה רתומה לארבעה סוסים, כדי שאם תשקע המרכבה בטיט ובוץ יוכלו הסוסים להוציאה משם בנקל ובמהירות, אבל כבודו – למה הוא נוסח בעגלה רתומה לסוס אחד?

השיב רבי מאיר, מאחר שאני נוסע בעגלה רתומה לסוס אחד, ויודע אני שלא אוכל להוציא את העגלה מהבוץ, בהכרח אני נזהר מראש שהעגלה לא תשקע שם. (סיפורי חסידים).

"ואהבת לרעך כמוך" - קיום התורה כולה

"וַיַּחַן שָׁם יִשְׂרָאֵל לְגַד הָהָר". פירש רש"י: כאיש אחד בלב אחד. זה שאמר בעל ההגדה: "אילו קרבנו לפני הר סיני ולא נתן לנו את התורה - דיינו!" וכי מה היה לנו בקריבה הזו בלי תורה? – אלא שהיתה קריבה זו כמתן תורה ממש, שכן אמר רבי עקיבא "ואהבת לרעך כמוך" זהו כלל גדול בתורה. רבי עקיבא רומז לנאמר באותו גר שבא לפני הלל שילמדנו כל התורה כולה כשהוא עומד על רגל אחת ואמר לו: "מה שעליך שנאווי לא תעשה לחברך", זו היא

באר החסידות

אצרות מעולם חסידות

כל התורה כולה, ושאר דברי תורה, פירושה הוא, לך למוד זאת. והרי כבר באו ישראל לאותה מידה באותה שעה.

שכל זמן שכל לבו של אדם נתון לטובת רעהו ולטובת כל העולם כולו, הרי לבו נעשה מעיין נובע תורה, וממנו הוא בא לכל תרי"ג מצוות ומחן לכל דקדוקי חכמים שהכל ממקור אחד יוצא, ובה מובן אומרים "אילו קרבנו לפני הר סיני ולא נתן לנו את התורה - דיינו!". (הרבי מאמשינוב).

תלות באיזה נברא - עיכוב באמונה

"וַיַּעֲתָה אִם שְׂמוֹעַ תִּשְׁמָעוּ בְּקָלִי". מדוע רק עתה? מדוע רק מעכשיו דורשים מהם לשמוע בקול ה', העניין הוא, כי קבלת עול מלכות שמים האמיתית אפשרית רק מתוך חירות גמורה, כשהאדם איננו משועבד למישהו. התלות באיזה נברא היא עיכוב באמונת הייחוד. ומובא בירושלמי כי עבדים כנענים פטורים מקריאת שמע, משום שיש עליהם אדון מלבד השם יתברך, והם נכנעים לעולו. אי אפשר איפוא שעול מלכות-שמים שלהם יהיה בשלימות, ולכן באה ההדגשה "עתה", עכשיו שיצאו משיעבוד מצרים ואין עליהם כל עול של אדון כלשהו, אפשר להם לקבל עול מלכות שמים בשלימות. (שם משמואל).

מסירות נפש עולה על הכל

רבי חיים מצאנז, בצעירותו היה מתלמידיו של הרב מקראקא, רבי שמעון סופר, בנו של ה"חתם סופר", לאחר זמן החל ר' חיים לנסוע לר' ישראל מרוז'ין. יום אחד, כשהיה רבי חיים בדרכו בחזרה מרוז'ין ונתעכב בקראקא, שלח אליו רבי שמעון לקרוא לו ושאלו: הייתכן? וכי הרבי מרוז'ין גדול בתורה יותר ממני? השיב לו רבי חיים: שני הרים חשובים מצויים בארץ ישראל, הר סיני, שבו קיבלו בני ישראל את התורה, והר המוריה, שהולך אברהם אבינו אליו את יצחק לעקדה. והרי לכאורה הדבר מוקשה: מפני מה ניבנה בית המקדש על הר המוריה, ולא על הר סיני שעליו ניתנה התורה? והתירוץ הוא: מקום שבו יהודי פשוט את צווארו לעשות רצונו של הקב"ה, חשוב בעיניו יותר ממקום שניתנה בו התורה.

תורה, למדנות – סיים רבי חיים ואמר, אלו דברים שוודאי הם מצויים אצלך הרבה יותר. אבל ברוז'ין ראיתי מסירות נפש. (מאוצרנו הישן).

יהיה אילם, ואם ה' רוצה לקחת לו את הפרנסה הוא יאבד אותה גם אם ידע שבעים לשון. תביט לשמיים ותזכור, שאבא רחום לא מפקיר את ילדיו ואין זה משנה איפה יהיו". הוא נישק את ידי הרב ויצא.

לאחר תקופה מקבל האיש הזמנה ממשרד ממשלתי. כשהגיע הוא נכנס לחדר ההמתנה שם המתין שעות, חדר שלא היה בו שום דבר לבד מעיתונים וכתבי עת. התסכול שלו גבר בעת שהתבונן בעיתונים ולא הבין את הכתוב שם. לאחר ארבע שעות של המתנה מורטת עצבים ותסכול שהתגבר מרגע לרגע, נפתחה הדלת, שם עמד מתורגמן הבקי בשפה המרוקאית, הושיט ידו והודיע לו שהוא התקבל לעבודה. האיש התפלל מאוד.

הסביר לו המתורגמן שהוא אמור לעבוד בחדר ששם גורסים ומשמדים במגרסה תדפיסים ממשלתיים שיש בהם מידע סודי. הסיבה שהוא זה שהתקבל, היא מחמת שאינו יודע את השפה ואינו יכול להבין את הכתוב במסמכים, וזוהי גם הסיבה שהניחו אותו בחדר 4 שעות עם עיתונים, על מנת לאמת את הדבר שאכן אינו בקי בשפה. אותו האיש סיפר, שבמשך שנים היה עובד מדינה, עם כל התנאים, ומשכורות עתק, עד פרישתו לפנסיה, כמובן עם כל ההטבות.

סיים אותו האיש, כל זה רק בגלל שאני לא יודע לקרוא, אני לא רוצה לחשוב אם הייתי יודע לקרוא איפה הייתי עובד היום. באותו הרגע שקיבלו אותי מיד צפו בדמיוני מילותיו של הצדיק "כשה' גוזר פרנסה למישהו הוא יתפרנס גם אם יהיה אילם".

אין זה פלא שבמילה דאגה מצויות כל האותיות הראשונות, א,ג,ד,ה, וחסרה האות ב. כי האות ב רומזת לבטחון, ומי שאין לו בטחון יש לו דאגה בלב ומי שיש לו בטחון לעולם הוא לא ידאג. **שבת שלום עם ישראל! אפרים שרביני.**

המשך שיחת הרב « שלי עלו. איזה יופי! אדם חדור אמונה, שרואה מה ה' עושה בעולם, לעולם לא ידאג שהקב"ה ישאיר אותו ערום, הוא לעולם לא ידאג מה יהיה עם הילדים שלו. אם אתה דואג כנראה אתה צריך יותר להבין איזה אבא יש לך.

תעשה השתדלות, תחסוך, כל מה שאתה יכול, זה חשוב וצריך. חכם עובדיה בשו"ת יחיה דעת היה בעד חסכוניות. אנחנו לא בעד אנשים שמשליכים את עצמם, לא עובדים, מבזבזים, יוצרים חובות, ואז אומרים שהם לא דואגים, זה בטחון מדומה ולא אמיתי שייגמר בשלב מסויים, אנשים שהנפילה שלהם חלילה קרובה. אך אחרי כל ההשתדלות, איך שלא יהיה ומה שיהיה, אסור לדאוג. תזכור, ה' לא יעזוב אותך לבד. ה' יתברך לעולם לא עוזב.

אומר החפץ חיים, תעשה חושבים כמה פעמים ה' יתברך עזר לך בחיים ולא עזב אותך, אם תחשוב על זה חמש דקות, אתה תתרגש.

אפילו חיות לא עוזבות את הילדים שלהם, הם מוסרות נפש עליהם, דואגות להם, אתה דואג שה' יתברך לא ידאג לך? אתה כנראה לא יודע מספיק מי זה אבא שלך. כפירים רשו ורעבו ודורשי ה' לא יחסרו כל טוב.

סיפר מישהו שעלה ממרוקו ועבר להתגורר במדינה אחרת מחמת כמה סיבות. הוא לא היה בקי בשפת המדינה מה שגרם לו לקושי רב במציאת מקור פרנסה. כשהגיע לביקור בארץ הוא הגיע לר' מאיר אבוחצירא זצ"ל בתקווה לזכות לישועה אצל הצדיק.

כשנכנס אצל הצדיק הוא התחנן שיברך אותו בפרנסה, שכן בכל מקום שהוא מנסה להתקבל דוחים את בקשתו מחמת שאינו בקי בשפת המקום. אמר לו הצדיק "כשה' גוזר פרנסה לאדם הוא יתפרנס גם אם

ארגון "אור לדרך" שמח להציג:

ממסיבת פורים!

אידיש ואלף פאקסטופ

סטודיו בינו 052-7678840

מספר המקומות מוגבל!

ילדים ולמבוגרים

מעשה מהינדיק
המסע אל מחוזות השמחה

מופע מוזיקלי מרהיב

יובל טייב מאנו
נהוראי אריאלי
ונתנאל ישראל

קורקינט, סקייטבורד קרייקי, רחפן, בריכה ועוד

הגרלות

בובות שמחה
מופע בובות מרהיב

דברי ברכה: מו"ד הר"ר אפרים שרבני שליט"א

באולם **"יאסא"**
התיכון הישראלי למדעים ואומניות
רח' קוליץ 1 (ליד מלון יהודה)

פתיחת שערים **17:15**
התחלת המופע **17:45**

המסיבה תתקיים אי"ה
ביום חמישי
ט' אדר (2.3.23 למניינם)

מכירת כרטיסים במוצש"ק פרשת "משפטים+ תרומה" בין השעות 19:30-20:30
ברחבת בית הכנסת "סימן אברהם" רח' יהושע ברוכי 2 פינת המחנכת (מעל "מעין 2000")
לפרטים נוספים: 054-6284225 אור קלימי

לא תמקיים מכירת כרטיסים ביום פאירוץ